

ring inzake de te volgen procedure.

Het lijkt nuttig om vooraf de relevante bepalingen uit de oude WBEM te citeren.

Artikel 48, §1 van de oude WBEM bepaalde dat het onderzoek slechts betrekking mag hebben op feiten die zich niet langer dan vijf jaar geleden voordeden. De termijn wordt berekend vanaf de datum van de beslissing van de Dienst voor de Mededinging om ambtshalve een onderzoek in te stellen of vanaf de datum van het aanhangig maken van de zaak bij de Dienst.

Artikel 48, §2 van de oude WBEM bepaalde dat de verjaringstermijn met betrekking tot de procedure van onderzoek en beslissing vijf jaar is te rekenen vanaf de datum bedoeld bij §1. De verjaring wordt slechts gestuit door daden van onderzoek of daden van beslissing verricht binnen de termijn bepaald in het vorige lid; met die daden begint een nieuwe termijn van gelijke duur te lopen.

Op basis van deze wetsbepalingen besliste de Raad voor de Mededinging in een vrij groot aantal zaken dat het dossier moest worden geseponeerd omdat er gedurende vijf jaar geen onderzoeksdaten werden gesteld.

Over het niet toerekenen van inbreuken die zich meer dan vijf jaar voor het inleiden van het onderzoek voordeden, werd tot op heden nog geen beslissing genomen. Het gaat hier dus om een primeur, zij het één in mineur. Het is principieel onbegrijpelijk en vanuit het standpunt van het Europese mededingingsrecht onaanvaardbaar om de duur van één voortdurende inbreuk te beperken tot vijf jaar. Dit geeft aan ondernemingen een principiële immuniteit voor inbreuken die zich langer dan vijf jaar voor het starten van het onderzoek voordeden. Het is stellig de vraag of dit de bedoeling was van de wetgever.

Het “nuttig effect” van het Europees mededingingsrecht

De Raad gaat ook in op het nuttig effect van het Europees mededingingsrecht. Krachtens artikel 10 tweede lid van het EG-Verdrag dienen de lidstaten zich te onthouden van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van het verdrag in gevaar kunnen brengen. Eén van die doelstellingen is het totstandbrengen van een regime waardoor wordt verzekerd dat de mededinging binnen de interne markt niet wordt vervalst [art. 3 lid 1, g) van het EG-Verdrag]. De vraag rijst dan ook of de onmogelijkheid om een ondernemingsvereniging te beboeten en, in zoverre de inbreuk ook aan de leden van Fedoba toegerekend zou kunnen worden, de immuniteit voor geldboeten van kleine en middelgrote ondernemingen, niet van die aard zijn dat de vermelde doelstelling van het verdrag erdoor in gevaar wordt gebracht.

Volgens de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie zijn de nationale mededingingsautoriteiten verplicht om

nationale wetgeving die artikel 10 van het EG-Verdrag, samengelezen met artikel 3 lid 1, g) van het EG-Verdrag en de artikelen 81 en 82 van het EG-Verdrag schendt, buiten toepassing te laten³⁴. In dit geval zou dat betekenen dat artikel 36 § 1 van de oude WBEM buiten toepassing had moet worden gelaten, in zoverre het ondernemersverenigingen vrijstelt van geldboeten.

Volgens de Raad is de voorliggende zaak echter niet de geschikte zaak om in deze kwestie een standpunt in te nemen. De vraag rijst dan vanzelfsprekend wanneer dat wel het geval zou zijn. Immers, de mogelijkheid om zich over dergelijke principes uit te spreken zal zich niet elke dag aandienen.

De discussie omtrent het nuttig effect van het Europees mededingingsrecht had vermeden kunnen worden indien de Raad zich meer pragmatisch had opgesteld en op basis van zijn eerdere beslissingspraktijk en boetrichtlijnen effectief een geldboete had opgelegd.

Besluit

In een kort bericht in *De Tijd* van 1 februari 2007 werd melding gemaakt van het feit dat de Raad voor de Mededinging de federatie doopartikelen op de vingers had getikt. Inderdaad, over meer dan een berisping gaat het hier niet. Indien de Raad naar de toekomst toe geloofwaardig wil overkomen heeft hij er alle belang bij om krachtdadiger op te treden en zich niet te verschuilen achter allerlei dubieuze juridische constructies. De Europese Commissie heeft immers aange-toond dat kartels zeer zwaar moeten worden bestraft. De positie van de Raad staat hiermee in schril contrast.

Geert A. Zonnekeyn

Advocaat, Vlaemminck & Partners en academisch consulent
Europees Instituut Universiteit Gent

CONSEIL DE LA CONCURRENCE 29 JANVIER 2007

CONCURRENCE

Associations d'entreprises – Amendes – Application de l'article 81 Traité CE

MEDE-I/O-04/0072/VZW Fedoba

Siège: S. Raes, Ch. Huveneers, P. Poma

Affaire n° 2007-I/O-05

Dans une décision du 29 janvier 2007, le Conseil de la con-

³⁴ H.v.J. 9 september 2003, C-198/1, *CIF, Jur.* 2003, I-08055.

currence s'est prononcé sur des violations du droit belge et européen de la concurrence commises par l'ASBL Fedoba. Malgré les violations constatées, le Conseil de la concurrence a jugé qu'aucune amende ne pouvait être imposée à une association d'entreprises parce que, selon son interprétation, l'ancienne LPCE ne permettait que de sanctionner des entreprises et non des associations. Encore plus surprenant, est l'affirmation du Conseil que les autorités nationales

de concurrence n'avaient pas la compétence d'appliquer le droit européen de la concurrence avant l'entrée en vigueur du Règlement 1/2003.

Geert A. Zonnekeyn

Advocaat, Vlaemminck & Partners en academisch consulent
Europees Instituut Universiteit Gent